

Leyla 2

– Kazım Doğan · 15 Eylül 2011

Seninle ilk tanışmamızı hatırladım gülüm...
Aynı okulun , aynı katında,
Farklı sınıflarda okuyorduk
Teneffüs zili çalmıştı,
Sen sınıftan bir sinirle çıkmış
Ben de sınıftan tam çıkarken arkamı dönmüş
Birilerine sayıştırıyordun
Birden döndüğünde çarpışmıştık göğüs göğüse...
Sen bana önüne baksana kör müsün demiş,
Ben de hadi ben körüm ya sen benden de körmüşsün bayan
Hem çarpıyorsun , hem de üste çıkıyorsun demiştim...
O anda gözlerimiz gözlerimize kilitlenmiş ,
Esmer tenin ve siyah saçlarının telleri arasında kaybolmuştum bir an
İlişkim kesilmişti dünyayla...
Sonra uzun süre bakışarak ayrılmıştık oradan ...

Ondan sonra zaten her şey kendiliğinden gelişmişti ...
Ben arada bir kör numarası yaparak sınıfına giriyor,
Sen kahkahalar atıyordun ve ben o anda
Sınıfının kapısının arkasına saklanıyor,
Sen fırlayıp arkamdan yana döne beni arıyordun...
Diyorum ya gülüm hep iyi anlarımızı düşünerek,
Teselli ediyorum kendimi,
Ve hep o anılarla yaşıyorum..

Utanırdım kızlara arkadaşlık teklifinde bulunmaya
O yüzden kimseye açılmaz ve hep yalnız kalırdım...
Ta ki sen
Eee ne olacak halimiz diyene kadar ...
Sonrası malum gülüm, el ele kimse görmesin diye
uzak mahallelerde buluşup gezmeler
Göz göze bakışmalar
ve hep mutlulukla andığım
o güzel anlarımız kazılı kaldı yüreğimde...

Şimdi sensiz uzun yıllar geçti Leyla...

Sensizliği solumak,
Ciğerlerime batan birer baldıran çiçeği sanki...
Yorgun yüreğimle çıktığımda sokaklara
Senin izlerini görmek beni hem mutlu ediyor
Hem de yokluğuna kahrediyorum gülüm...

Sen de severdin ya yağmuru
Geçen gökten boşalırcasına yağıyorken ,
Kendimi attım sokaklara
Seninle gezdim/ sensiz...
Attım kafamdan her şeyi
Senli düşüncelere kapak attım.
Hep iyi anlarımızı düşündüm
Ve güldüm...
Zaten seninle her anımız güzeldi...
Ne sen beni üzmüştün
Ne de ben seni ...
Tartışmalarımız bile birbirimizi incitmemek üzerineydi gülüm...
Hep eleştiri, öz eleştiri mekanizması çalışırdı konuşmalarımızda...
Yaşımız gençti ama olgunlaşmıştık ikimizde hayatta...

Ve her pişen ve olgunlaşan hayatın sonunda
Bazı sonlarda kaçınılmaz oluyordu,
Yitip gidiyordu yaşamlar hayatlarımızın baharlarında,
Kahpe pusularda
Hain bir silahın namlusunda...

Devamı var
Kazım DOĞAN
20.08.2011